

[Simonsen.]

heden af det, og det er desværre en tvivl, der går i retning af, at udgifterne på dette område vil blive væsentlig større, end man havde forudset.

Formanden for det økonomiske råd, professor Ølgaard, har i ikke mindre end to kronikker i Politiken i den seneste tid kommenteret dette lovforslag. Lad mig principielt sige, at det er vel nok i sig selv noget sensationelt, at formanden for det økonomiske råd bruger ikke mindre end to kronikker til at kritisere regering og folketing for det, man gør i denne sag, kritisere for det økonomisk uansvarlige og kritisere for, at materialet som baggrund ikke er tilstrækkeligt. Jeg har i hvert fald ikke set det tidligere. Formanden har også udlovet halve flasker snaps til de folketingsmedlemmer, som kunne føle sig overbevist om, hvad beregningerne egentlig gik ud på, og jeg tror da, vi har lov at håbe på, at samtlige medlemmer af socialudvalget egentlig gør sig fortjent til disse halve flasker.

Jeg skal ikke gå ind i hele den talmagi, som ligger i dette lovforslag, men samle mig omkring det konkrete. Det konkrete er, at dette forslag betyder 870 mill. kr. mere fra 1. april 1973. Dertil kommer, at regeringen for ca. en måned siden har gennemført det, vi efterhånden kalder den lille dagpengereform, nemlig forhøjelse af maksimumsbeløbene og forhøjelse af loftet til 90 pct., som koster 210 mill. kr. Det må være rigtigt at tage dette tal med ind i denne diskussion og dermed fastslå, at vi med andre ord taler om et beløb af en størrelsesorden på 1,1 milliard kr.

En af de væsentlige poster skyldes karenstidens nedgang fra 3 dage til 0 dage, og jeg må i og for sig beklage, at denne diskussion om karensdagene efterhånden er ført over i, at vi ved dette lovforslag går fra 3 karensdage til 0 karensdage. Vi går fra 6 karensdage til 0 karensdage. Vi har og har i al den tid, vi overhovedet har haft disse ordninger, haft 6 karensdage, så alene dette, som der ligger i mindretallets ændringsforslag, at gå

til 3 dage, er i sig selv et væsentligt fremskridt og et udtryk for en vilje til selvsagt at ville forbedre forholdene for lønmodtagerne.

Dernæst melder spørgsmålet sig: holder så de beregninger, altså de 210 mill. kr., som nedgangen fra 3 til 0 karensdage er oplyst at ville koste? Vi må blankt erkende, at det statistiske materiale, som burde være til rådighed i en sådan situation, nemlig sygedagsprocenterne fra 0 dage og op i det uendelige, ikke er til stede. Det hænger selvsagt sammen med, at vi som sagt altid har opereret med 6 karensdage, og derfor har man ikke fået en virkelig dækkende statistik, som kan fortælle os, hvordan sygdommen ligger nedefter. Man kunne føje til, at havde vi haft denne statistik, så havde den heller ikke været holdbar i denne situation, fordi det da havde været sygedage uden nogen som helst form for økonomisk dækning. Vi må under alle omstændigheder konstatere, at vi står uhyggelig svagt.

Derfor har ministeren ved beregningen af dette lovforslag skelet til Sverige for at se, hvad der er sket dér, da man afskaffede karensdagene, og dette grundlag følger man så op og anvender som udgangsmateriale for beregningerne. Jeg mener ikke, det er relevant at anvende dette materiale som det eneste til bedømmelse. For det første har man jo reelt i Sverige én karensdag i de allerfleste tilfælde. Dernæst må vi gøre os klart, at da man i Sverige gennemførte den teoretiske afskaffelse af karensdagene, var det koblet sammen med en forhøjelse af maksimumsbeløbet på 10 pct. Jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at med den lille dagpengereform er der blevet gennemført automatiske reguleringer af maksimumsbeløbet hvert år pr. 1. april. Den 1. april 1973 vil der finde en automatisk forhøjelse sted af det beløb, som et flertal her i folketinget vedtog som maksimumsbeløb for en måneds tid siden, og det vil nok ikke være meget forkert at antage, at det under alle omstændigheder vil udgøre de ca. 10 pct., som man anvendte, da man i Sverige afskaffede ka-